Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 610/2013**

z dnia 26 czerwca 2013 r.

zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006 ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), konwencję wykonawczą do układu z Schengen, rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/95 i (WE) nr 539/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 i (WE) nr 810/2009

(Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 1)

sprostowane przez:

►**C1** Sprostowanie, Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 91 (610/2013)

▼B

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 610/2013

z dnia 26 czerwca 2013 r.

zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006 ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), konwencję wykonawczą do układu z Schengen, rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/95 i (WE) nr 539/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 i (WE) nr 810/2009

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą [1],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Celem polityki Unii w dziedzinie granic zewnętrznych jest zintegrowane zarządzanie z myślą o zapewnieniu jednolitego i wysokiego poziomu kontroli oraz ochrony, będącego niezbędnym elementem swobodnego przepływu osób w Unii oraz podstawowym składnikiem przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Dlatego należy ustanowić wspólne zasady w odniesieniu do standardów i procedur w zakresie kontroli granic zewnętrznych, uwzględniając szczególne i nieproporcjonalne presje na granice zewnętrzne niektórych państw członkowskich. Ustalone zasady powinny podlegać zasadzie solidarności między państwami członkowskimi.

(2) Swobodny przepływ osób w strefie Schengen stanowi jedno z największych osiągnięć integracji europejskiej. Swoboda przemieszczania się jest prawem podstawowym, którego warunki wykonywania zostały określone w Traktacie o Unii Europejskiej (TUE) i Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz w dyrektywie 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczenia się i pobytu na terytorium państw członkowskich [2].

[1] Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 czerwca 2013 r.

[2] Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

▼B

(3) Zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych wymaga pełnego wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi w ich możliwości pełnego wprowadzenia w życie środków kompensujących pozwalających na zniesienie tych kontroli.

(4) W dniu 13 października 2006 r. weszło w życie rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) ([1]).

(5) Po kilku latach praktycznego stosowania tego kodeksu pojawiła się potrzeba wprowadzenia szeregu zmian, na podstawie praktycznych doświadczeń państw członkowskich oraz Komisji w stosowaniu rozporządzenia (WE) nr 562/2006, wyników ocen Schengen oraz sprawozdań i wniosków przedłożonych przez państwa członkowskie, a także zmian w prawie pierwotnym i wtórnym Unii, jak również potrzeba doprecyzowania i dokładniejszego rozeznania ważnych kwestii technicznych.

(6) Sprawozdanie Komisji z dnia 21 września 2009 r. w sprawie funkcjonowania przepisów dotyczących stemplowania dokumentów podróży obywateli państw trzecich zgodnie z art. 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 562/2006, jak również sprawozdanie Komisji z dnia 13 października 2010 r. w sprawie stosowania tytułu III (granice wewnętrzne) rozporządzenia (WE) nr 562/2006 zawierają konkretne sugestie w zakresie zmian technicznych w rozporządzeniu (WE) nr 562/2006.

(7) Ostatnio przyjęte unijne akty ustawodawcze, w szczególności rozporządzenie (WE) nr 810/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy) ([2]) oraz dyrektywa 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich ([3]), wymagają wprowadzenia pewnych zmian w rozporządzeniu (WE) nr 562/2006.

(8) Analogicznie niektóre postanowienia Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach ([4]) („konwencja wykonawcza do układu z Schengen”) należy zmienić w celu odzwierciedlenia zmian w rozporządzeniu (WE) nr 562/2006 i obecnym stanie prawnym.

(9) W następstwie sprawy C-241/05 Nicolae Bot przeciwko Préfet du Val-de-Marne ([5]) istnieje potrzeba zmiany zasad obliczania dozwolonej długości pobytu krótkotrwałego w Unii. Jasne, proste i zharmonizowane zasady we wszystkich aktach prawnych dotyczących tej kwestii przyniosłyby pożytek zarówno podróżnym,

([1]) Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1.
([2]) Dz.U. L 243 z, 15.9.2009, s. 1.
([3]) Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.
([4]) Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19.
([5]) Zb. Orz. [2006], s. I-9627.

▼B

jak i organom granicznym i wizowym. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 562/2006 oraz konwencję wykonawczą do układu z Schengen, rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/95 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiające jednolity formularz wizowy ([1]) oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu ([2]), rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wizowego systemu informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) ([3]) oraz rozporządzenie (WE) nr 810/2009.

(10) Przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 1168/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej ([4]) (Frontex) („Agencja”) poprawia zintegrowane zarządzanie granicami zewnętrznymi i zapewnia dalsze uwydatnienie roli Agencji zgodnie z celem Unii aby stworzyć politykę zmierzającą do stopniowego wprowadzenia koncepcji zintegrowanego zarządzania granicami.

(11) W celu dostosowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 562/2006 do TFUE należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przyjmowania dodatkowych środków dotyczących ochrony, a także zmian w załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 562/2006. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(12) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie wprowadzenie zmian technicznych w rozporządzeniu (WE) nr 562/2006 i konwencji wykonawczej do układu z Schengen, a także w rozporządzeniach (WE) nr 1683/95, (WE) nr 539/2001, (WE) 767/2008 i (WE) nr 810/2009, może zostać osiągnięty jedynie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

([1]) Dz.U. L 164, 14.7.1995, s. 1.
([2]) Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1.
([3]) Dz.U. L 218, 13.8.2008, s. 60.
([4]) Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 1.

▼B

(13) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ([1]), które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tej umowy ([2]).

(14) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ([3]), które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art.1 lit. A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ([4]).

(15) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ([5]), które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ([6]).

(16) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana, ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania podejmuje w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia decyzję, czy dokona jego transpozycji do swego prawa krajowego.

(17) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ([7]). Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związane, ani go nie stosuje.

([1]) Dz.U. L 176, 10.7.1999, s. 36.
([2]) Dz.U. L 176, 10.7.1999, s. 31.
([3]) Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.
([4]) Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1.
([5]) Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.
([6]) Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19.
([7]) Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

▼B

(18) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen [1]. Irlandia nie uczestniczy zatem w jego przyjęciu i nie jest nim związana, ani go nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 562/2006

W rozporządzeniu (WE) nr 562/2006 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) porty morskie, rzeczne i porty na jeziorach państw członkowskich służące do regularnych wewnętrznych połączeń promowych;”;

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. »regularne wewnętrzne połączenia promowe« oznacza każde połączenie promowe między dwoma tymi samymi portami, lub większą ich liczbą, usytuowanymi na terytorium państw członkowskich, bez zawijania do portów poza terytorium państw członkowskich i obejmujące transport pasażerów i pojazdów zgodnie z opublikowanym rozkładem rejsów;”;

c) w pkt 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i) wprowadzenie otrzymuje brzmienie:

„5) »osoby korzystające z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii« oznacza:”;

(ii) w lit. a) odniesienie „art. 17 ust. 1” otrzymuje brzmienie „art. 20 ust. 1”;

(iii) w lit. b) słowo „Wspólnotą” otrzymuje brzmienie „Unią”;

d) w pkt 6 odniesienie „art. 17 ust. 1” otrzymuje brzmienie „art. 20 ust. 1”;

e) dodaje się punkt w brzmieniu:

„8a) »wspólnie prowadzone przejście graniczne« oznacza każde przejście graniczne usytuowane na terytorium państwa członkowskiego albo na terytorium państwa trzeciego, na którym to przejściu straż graniczna państwa członkowskiego i straż graniczna państwa trzeciego przeprowadzają następujące po sobie kontrole wyjazdu i wjazdu zgodnie ze swoim prawem krajowym oraz na podstawie umowy dwustronnej;”;

[1] Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

▼B

f) pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) »dokument pobytowy« oznacza:

a) wszystkie dokumenty pobytowe wydane przez państwa członkowskie zgodnie z jednolitym wzorem określonym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (*) oraz karty pobytowe wydane zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE;

b) wszystkie inne dokumenty wydane przez państwo członkowskie obywatelom państw trzecich uprawniające do pobytu na jego terytorium, które zostały zgłoszone, a następnie opublikowane zgodnie z art. 34, z wyjątkiem:

(i) dokumentów tymczasowych ważnych do momentu rozpatrzenia pierwszego wniosku o wydanie dokumentu pobytowego, o którym mowa w lit. a), lub wniosku o nadanie statusu uchodźcy, oraz

(ii) wiz wydanych przez państwo członkowskie zgodnie z jednolitym wzorem określonym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1683/95 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiającym jednolity formularz wizowy (**);

(*) Dz.U. L 157 z 15.6.2002, s. 1.
(**) Dz.U. L 164 z 14.7.1995, s. 1.”;

g) dodaje się punkt w brzmieniu:

„18a) »pracownik zatrudniony na urządzeniach oddalonych od brzegu« oznacza osobę, która pracuje na instalacji morskiej umiejscowionej na wodach terytorialnych lub na obszarze wyłącznej gospodarczej eksploatacji morskiej państwa członkowskiego, zgodnie z definicją określoną przez międzynarodowe prawo morskie i która powraca regularnie drogą morską lub lotniczą na terytorium państw członkowskich;”;

2) w art. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) praw osób korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii;”;

3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 3a

Prawa podstawowe

Stosując niniejsze rozporządzenie, państwa członkowskie w pełni przestrzegają odpowiednich przepisów prawa Unii, w tym Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (»Karta praw podstawowych«), prawa międzynarodowego, w tym Konwencji dotyczącej statusu uchodźców sporządzonej w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. (»konwencja genewska«), zobowiązań związanych z dostępem do ochrony międzynarodowej, w szczególności zasadą non-refoulement, oraz praw podstawowych. Zgodnie z zasadami ogólnymi prawa Unii decyzje na podstawie niniejszego rozporządzenia podejmuje się w sposób indywidualny.”;

▼B

4) w art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 można dopuścić wyjątki od obowiązku przekraczania granic zewnętrznych jedynie na przejściach granicznych i w ustalonych godzinach ich otwarcia:

a) dla osób lub grup osób – w przypadku gdy istnieje szczególny wymóg sporadycznego przekraczania granic zewnętrznych poza przejściami granicznymi lub poza ustalonymi godzinami ich otwarcia – pod warunkiem że posiadają zezwolenia wymagane na mocy prawa krajowego oraz że nie zachodzi sprzeczność z interesem porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego państw członkowskich. Państwa członkowskie mogą dokonać szczegółowych ustaleń w umowach dwustronnych. Ogólne wyjątki przewidziane przez prawo krajowe i umowy dwustronne zgłasza się Komisji zgodnie z art. 34;

b) dla osób lub grup osób w przypadku nieprzewidzianej sytuacji wyjątkowej;

c) zgodnie z przepisami szczególnymi zawartymi w art. 18 i 19, w związku z załącznikami VI i VII.”;

5) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) wprowadzenie otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku planowanego pobytu na terytorium państw członkowskich nieprzekraczającego 90 dni w każdym okresie 180-dniowym, co oznacza wzięcie pod uwagę okresu 180-dniowego poprzedzającego każdy z dni pobytu, warunki wjazdu obywateli państw trzecich są następujące:”,

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) posiadają oni ważny dokument podróży uprawniający posiadacza do przekroczenia granicy i spełniający następujące kryteria:

(i) jest on ważny przez przynajmniej trzy miesiące po planowanej dacie wyjazdu z terytorium państw członkowskich; w uzasadnionych pilnych przypadkach kryterium to może zostać pominięte,

(ii) został wydany w okresie ostatnich 10 lat;”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Do celów wykonania ust. 1, za datę wjazdu uważa się pierwszy dzień pobytu na terytorium państw członkowskich, a dzień wyjazdu liczy się jako ostatni dzień pobytu na terytorium państw członkowskich. W obliczeniach długości pobytu na terytorium państw członkowskich nie uwzględnia się okresów pobytu dozwolonych na mocy zezwolenia na pobyt lub wizy długoterminowej.”;

▼B

c) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) obywatelom państw trzecich, którzy nie spełniają wszystkich warunków ustanowionych w ust. 1, jednakże posiadają dokument pobytowy lub wizę długoterminową, zezwala się na wjazd na terytorium innych państw członkowskich w celu tranzytu, tak aby mogli oni dotrzeć na terytorium państwa członkowskiego, które wydało dokument pobytowy lub wizę długoterminową, chyba że ich nazwiska znajdują się w krajowym wykazie wpisów państwa członkowskiego, którego granice zewnętrzne usiłują przekroczyć, a wpisowi towarzyszy instrukcja odmowy wjazdu lub tranzytu;";

(ii) w lit. b) akapit pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„b) obywatelom państw trzecich, którzy spełniają warunki ustanowione w ust. 1, z wyjątkiem warunku ustanowionego w lit. b), którzy zgłaszają się na granicy, można zezwolić na wjazd na terytorium państw członkowskich, jeżeli na granicy zostanie im wydana wiza zgodnie z art. 35 i 36 rozporządzenia Rady (WE) nr 810/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy) (*).

Państwa członkowskie opracowują statystyki dotyczące wiz wydawanych na granicy zgodnie z art. 46 rozporządzenia (WE) nr 810/2009 i załącznikiem XII do tego rozporządzenia.

(*) Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1.";

6) w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Straż graniczna podczas wykonywania swoich obowiązków w pełni szanuje ludzką godność, w szczególności w przypadkach, gdy ma do czynienia z osobami wymagającymi szczególnego traktowania.";

7) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 akapity drugi, trzeci i czwarty otrzymują brzmienie:

„Minimalna odprawa, o której mowa w akapicie pierwszym, stanowi zasadę w odniesieniu do osób korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii.

Jednakże, wyrywkowo, podczas dokonywania minimalnej odprawy osób korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii, straż graniczna może sprawdzić krajowe i europejskie bazy danych w celu potwierdzenia, że takie osoby nie stanowią rzeczywistego, aktualnego i dostatecznie poważnego zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego, porządku publicznego, stosunków międzynarodowych państw członkowskich lub zagrożenia dla zdrowia publicznego.

Skutki takiego sprawdzenia nie mogą naruszać prawa do wjazdu osób korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii na terytorium danego państwa członkowskiego, ustanowionego dyrektywą 2004/38/WE.";

▼B

b) w ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla akapitu drugiego, obywatelom państw trzecich poddanym szczegółowej kontroli drugiej linii udziela się informacji na piśmie w języku, który rozumieją lub - jak można racjonalnie przypuszczać - powinni rozumieć, lub w inny skuteczny sposób, o celu i procedurze takiej odprawy.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Odprawa osoby korzystającej z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii jest dokonywana zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. W przypadkach, gdy zastosowanie ma art. 4 ust. 2 lit. a) lub b), państwa członkowskie mogą również ustanowić odstępstwa od przepisów określonych w niniejszym artykule.”;

8) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. a) Osoby korzystające z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii są uprawnione do korzystania z pasów ruchu oznaczonych znakiem określonym w załączniku III część A (»UE, EOG, CH«). Mogą one również korzystać z pasów ruchu oznaczonych znakiem określonym w załączniku III część B1 (»wiza nie wymagana«) oraz część B2 (»wszystkie paszporty«).

Obywatele państw trzecich, którzy nie są zobowiązani do posiadania wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 539/2001 oraz obywatele państw trzecich, którzy posiadają ważny dokument pobytowy lub wizę długoterminową, mogą korzystać z pasów ruchu oznaczonych znakiem określonym w załączniku III część B1 do niniejszego rozporządzenia (»wiza nie wymagana«). Mogą oni również korzystać z pasów ruchu oznaczonych znakiem określonym w załączniku III część B2 do niniejszego rozporządzenia (»wszystkie paszporty«).

b) Wszystkie pozostałe osoby korzystają z pasów ruchu oznaczonych znakiem określonym w załączniku III część B2 (»wszystkie paszporty«).

Oznaczenia na znakach, o których mowa w lit. a) i b), mogą zostać przedstawione w języku lub językach, które każde z państw członkowskich uzna za właściwe.

Zapewnienie osobnych pasów ruchu oznaczonych znakiem określonym w załączniku III część B1 (»wiza nie wymagana«) nie jest obowiązkowe. Państwa członkowskie decydują zgodnie z potrzebami praktycznymi, czy wykorzystają ten wariant oraz których przejść granicznych będzie to dotyczyć.”;

b) skreśla się ust. 5;

▼B

9) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie: „Stemplowanie dokumentów podróży”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dokumenty podróży obywateli państw trzecich, którzy są członkami rodziny obywatela Unii i do których ma zastosowanie dyrektywa 2004/38/WE, ale którzy nie przedstawią karty pobytowej przewidzianej w tej dyrektywie, są stemplowane przy wjeździe i wyjeździe.

Dokumenty podróży obywateli państw trzecich, którzy są członkami rodziny obywateli państw trzecich korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania na mocy prawa Unii, ale którzy nie przedstawią karty pobytowej przewidzianej w tej dyrektywie, są stemplowane przy wjeździe i wyjeździe.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym dodaje się litery w brzmieniu:

„f) w dokumentach podróży załóg międzynarodowych pociągów pasażerskich i towarowych;

g) w dokumentach podróży obywateli państw trzecich, którzy przedstawią kartę pobytową przewidzianą w dyrektywie 2004/38/WE.”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W drodze wyjątku, na wniosek obywatela państwa trzeciego, można zrezygnować z zamieszczania stempla wjazdu lub wyjazdu, jeżeli zamieszczenie stempla mogłoby spowodować dla tej osoby poważne trudności. W takim przypadku wjazd lub wyjazd odnotowuje się na osobnym arkuszu, podając nazwisko i imię tej osoby oraz numer jej paszportu. Arkusz ten przekazuje się następnie danemu obywatelowi państwa trzeciego. Właściwe organy państw członkowskich mogą prowadzić statystyki takich wyjątkowych przypadków i mogą przekazywać te statystyki Komisji.”;

10) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli domniemanie, o którym mowa w ust. 1 nie zostanie obalone, obywatel państwa trzeciego może zostać odesłany zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (*) oraz zgodnie z prawem krajowym spełniającym wymogi tej dyrektywy.

(*) Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Odpowiednie przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku braku stempla wyjazdowego.”;

▼B

11) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Głównym celem ochrony granicy jest zapobieganie niedozwolonemu przekraczaniu granicy, zwalczanie przestępczości transgranicznej oraz podejmowanie środków w stosunku do osób, które przekroczyły granicę nielegalnie. Osoba, która nielegalnie przekroczyła granicę i która nie ma prawa przebywać na terytorium danego państwa członkowskiego, zostaje zatrzymana i poddana procedurom spełniającym wymogi dyrektywy 2008/115/WE.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33, dotyczących dodatkowych środków regulujących ochronę.”;

12) art. 13 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie gromadzą statystyki dotyczące liczby osób, którym odmówiono wjazdu, przyczyn odmowy, obywatelstwa osób, którym odmówiono wjazdu, oraz rodzaju granicy (lądowa, powietrzna lub morska), na której odmówiono im wjazdu, oraz przekazują je corocznie Komisji (Eurostatowi) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej (*).

(*) Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23.”;

13) w art. 15 ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby straż graniczną stanowili wyspecjalizowani i odpowiednio przeszkoleni specjaliści, uwzględniając wspólne podstawowe programy szkoleń dla funkcjonariuszy straży granicznej ustanowione i opracowane przez Europejską Agencję ds. Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych ustanowioną na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2007/2004. Programy szkoleń obejmują specjalne szkolenia służące ujawnieniu zdarzeń z udziałem osób wymagających szczególnego traktowania, takich jak małoletni bez opieki oraz ofiary handlu ludźmi i postępowania w takich sytuacjach. Państwa członkowskie, przy wsparciu Agencji, zachęcają funkcjonariuszy straży granicznej do nauki języków niezbędnych do wykonywania ich zadań.”;

14) w art. 18 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Te szczegółowe zasady mogą zawierać odstępstwa od art. 4 i 5 oraz art. 7–13.”;

15) w art. 19 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym dodaje się litery w brzmieniu:

„g) służb ratowniczych, policji, straży pożarnej oraz straży granicznej;

h) pracowników zatrudnionych na urządzeniach oddalonych od brzegu.”;

▼B

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Te szczegółowe zasady mogą zawierać odstępstwa od art. 4 i 5 oraz art. 7–13.”;

16) w art. 21 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) możliwość określenia w przepisach przez państwo członkowskie obowiązku zgłaszania przez obywateli państw trzecich ich obecności na jego terytorium zgodnie z postanowieniami art. 22 konwencji z Schengen.”;

17) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 32

Zmiany w załącznikach

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33, dotyczących zmian załączników III, IV i VIII.”;

18) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 12 ust. 5 i w art. 32, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 19 lipca 2013 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12 ust. 5 i art. 32, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 12 ust. 5 i art. 32 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

▼B

19) w art. 34 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wykaz dokumentów pobytowych, oddzielnie dla dokumentów objętych zakresem art. 2 pkt 15 lit. a) oraz dokumentów objętych zakresem art. 2 pkt 15 lit. b), wraz z wzorem dokumentów pobytowych objętych zakresem art. 2 pkt 15 lit. b). Karty pobytowe wydane zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE oznacza się specjalnie jako takie, a w odniesieniu do kart pobytowych wydanych w postaci nieodpowiadającej jednolitemu formatowi, który jest określony w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002, zgłasza się wzory tych dokumentów.”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„ea) wyjątki od przepisów dotyczących przekraczania granic zewnętrznych, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. a);

eb) statystyki, o których mowa w art. 10 ust. 3.”;

20) w art. 37 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach krajowych dotyczących art. 21 lit. c) i d), sankcjach, o których mowa w art. 4 ust. 3, oraz umowach dwustronnych dozwolonych na mocy niniejszego rozporządzenia. Informacje o kolejnych zmianach w tych przepisach zgłaszane są w ciągu pięciu dni roboczych.”;

▼C1

21) załączniki III–VIII do rozporządzenia (WE) nr 562/2006 zostają zmienione zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia.

▼B

Artykuł 2

Zmiana konwencji wykonawczej do układu z Schengen

W konwencji wykonawczej do układu z Schengen wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 ust. 1 wyrażenie „trzy miesiące” zastępuje się wyrażeniem „90 dni”;

2) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wyrażenie „trzech miesięcy w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwszego wjazdu” zastępuje się wyrażeniem „90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu”;

b) w ust. 2 wyrażenie „trzech miesięcy” zastępuje się wyrażeniem „90 dni”;

3) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wyrażenie „trzech miesięcy w ciągu każdego sześciomiesięcznego okresu” zastępuje się wyrażeniem „90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu”;

b) skreśla się ust. 3;

▼B

4) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 22*

Cudzoziemcy, którzy legalnie wjechali na terytorium jednej z Umawiających się Stron, mogą zostać zobowiązani do zgłoszenia się, zgodnie z warunkami ustanowionymi przez każdą z Umawiających się Stron, do właściwych władz Umawiającej się Strony, na której terytorium wjeżdżają. Tacy cudzoziemcy zgłaszają się przy wjeździe albo w ciągu trzech dni roboczych od dnia wjazdu, według uznania Umawiającej się Strony, na której terytorium wjeżdżają.”;

5) skreśla się art. 136.

Artykuł 3

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 1683/95

Art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1683/95 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 5*

Do celów niniejszego rozporządzenia termin »wiza« oznacza wizę określoną w art. 2 pkt 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 810/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy) (*).

(*) Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1.”.

Artykuł 4

Zmiany rozporządzenia (WE) nr 539/2001

W rozporządzeniu (WE) nr 539/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Obywatele państw trzecich wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik II są zwolnieni z obowiązku określonego w ust. 1, gdy ich całkowity pobyt nie przekracza 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 2*

Do celów niniejszego rozporządzenia termin »wiza« oznacza wizę określoną w art. 2 pkt 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 810/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy) (*).

(*) Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1.”.

▼B

Artykuł 5

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 767/2008

W art. 12 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 767/2008 ppkt (iv) otrzymuje brzmienie:

„(iv) w bieżącym 180-dniowym okresie przebywała już przez 90 dni na terytorium państw członkowskich na podstawie wizy jednolitej lub wizy o ograniczonej ważności terytorialnej;”.

Artykuł 6

Zmiany rozporządzenia (WE) nr 810/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 810/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsze rozporządzenie określa tryb i warunki wydawania wiz na tranzyt przez terytorium państw członkowskich lub planowane pobyty na terytorium państw członkowskich nieprzekraczające 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu”;

2) w art. 2 pkt 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) tranzyt przez terytorium państw członkowskich lub planowany pobyt na terytorium państw członkowskich nieprzekraczający 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu;”;

3) w art. 25 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) jeżeli z przyczyn uznanych przez konsulat za uzasadnione w danym 180-dniowym okresie osobie ubiegającej się o wizę, która w tym 180-dniowym okresie już wykorzystała wizę jednolitą lub wizę o ograniczonej ważności terytorialnej zezwalającą na pobyt 90-dniowy, wydawana jest nowa wiza.”;

4) w art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) otrzymuje brzmienie:

„(iv) w bieżącym 180-dniowym okresie przebywała już przez 90 dni na terytorium państw członkowskich na podstawie wizy jednolitej lub wizy o ograniczonej ważności terytorialnej;”;

5) Załączniki VI, VII oraz XI do rozporządzenia (WE) nr 810/2009 zostają zmienione zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 19 lipca 2013 r.

Art. 1 pkt 5 lit. a) ppkt (i), art. 1 pkt 5 lit. b), art. 2 pkt 1 i 2, art. 2 pkt 3 lit. a), art. 3, 4, 5 i 6, załącznik I pkt 3 oraz załącznik II niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia 18 października 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

W załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 562/2006 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) część B otrzymuje brzmienie:

„CZĘŚĆ B1: »wiza nie wymagana«;

CZĘŚĆ B2: »wszystkie paszporty«.

”;

▼B

b) w części C wprowadza się następujące znaki pomiędzy znakami „UE, EOG, CH” oraz znakami „WSZYSTKIE PASZPORTY”:

„

”.

▼B

2) w załączniku IV pkt 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Przy wjeździe i wyjeździe obywateli państw trzecich objętych obowiązkiem wizowym stempel zamieszcza się, co do zasady, na stronie przeciwnej do strony, na której zamieszczona jest wiza.”;

3) w załączniku V część B „Standardowego formularza odmowy wjazdu na granicy” lit. F) otrzymuje brzmienie:

„☐ F) przebywał(-a) już przez 90 dni w poprzedzającym 180-dniowym okresie na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej”;

4) w załączniku VI wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w pkt 1.1 dodaje się punkt w brzmieniu:

„1.1.4. Wspólnie prowadzone przejścia graniczne

1.1.4.1. Państwa członkowskie mogą zawierać lub utrzymywać umowy dwustronne z sąsiednimi państwami trzecimi dotyczące tworzenia wspólnie prowadzonych przejść granicznych, na których funkcjonariusze straży granicznej państwa członkowskiego i funkcjonariusze straży granicznej państwa trzeciego przeprowadzają, jedni po drugich, odprawę wyjazdową i wjazdową na terytorium drugiej strony zgodnie ze swoim prawem krajowym. Wspólnie prowadzone przejścia graniczne mogą być usytuowane na terytorium państwa członkowskiego albo na terytorium państwa trzeciego.

1.1.4.2. Wspólnie prowadzone przejścia graniczne usytuowane na terytorium państwa członkowskiego: umowy dwustronne tworzące wspólnie prowadzone przejścia graniczne usytuowane na terytorium państwa członkowskiego zawierają upoważnienie dla funkcjonariuszy straży granicznej państwa trzeciego do wykonywania ich zadań na terytorium tego państwa członkowskiego, przy poszanowaniu następujących zasad:

a) ochrona międzynarodowa: obywatelowi państwa trzeciego występującemu o ochronę międzynarodową na terytorium danego państwa członkowskiego zapewnia się dostęp do odpowiednich procedur w państwie członkowskim zgodnie z unijnym dorobkiem prawnym w dziedzinie azylu;

b) zatrzymanie osoby lub zajęcie mienia: jeżeli funkcjonariusze straży granicznej państwa trzeciego otrzymają informacje o faktach uzasadniających zatrzymanie lub objęcie osoby ochroną lub zajęcie mienia, przekazują informacje organom państwa członkowskiego, które zapewniają podjęcie odpowiednich dalszych działań zgodnie z prawem krajowym, unijnym i międzynarodowym, niezależnie od obywatelstwa osoby, której to dotyczy;

c) osoby korzystające z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii wjeżdżające na terytorium Unii: funkcjonariusze straży granicznej państwa trzeciego nie mogą uniemożliwiać wjazdu na terytorium Unii osobom korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii. Jeżeli istnieją powody uzasadniające odmowę wyjazdu z danego państwa trzeciego, funkcjonariusze straży granicznej państwa trzeciego informują o nich organy państwa członkowskiego, a organy państwa członkowskiego zapewniają podjęcie odpowiednich dalszych działań zgodnie z prawem krajowym, unijnym i międzynarodowym.

▼B

1.1.4.3. Wspólnie prowadzone przejścia graniczne usytuowane na terytorium państwa trzeciego: umowy dwustronne tworzące wspólnie prowadzone przejścia graniczne usytuowane na terytorium państwa trzeciego zawierają upoważnienie dla funkcjonariuszy straży granicznej państwa członkowskiego do wykonywania swoich zadań na terytorium państwa trzeciego. Do celów niniejszego rozporządzenia każdą kontrolę przeprowadzaną przez funkcjonariuszy straży granicznej państwa członkowskiego we wspólnie prowadzonym przejściu granicznym usytuowanym na terytorium państwa trzeciego uznaje się za przeprowadzoną na terytorium danego państwa członkowskiego. Funkcjonariusze straży granicznej państwa członkowskiego wykonują swoje zadania zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 562/2006, przy poszanowaniu następujących zasad:

a) ochrona międzynarodowa: obywatelowi państwa trzeciego, wobec którego funkcjonariusze straży granicznej dokonali kontroli na wyjazd i który występuje następnie do funkcjonariuszy straży granicznej państwa członkowskiego obecnych na terytorium państwa trzeciego o udzielenie ochrony międzynarodowej, zapewnia się dostęp do odpowiednich procedur w państwie członkowskim zgodnie z unijnym dorobkiem prawnym w dziedzinie azylu. Organy państwa trzeciego wyrażają zgodę na przemieszczenie się danej osoby na terytorium państwa członkowskiego;

b) zatrzymanie osoby lub zajęcie mienia: jeżeli funkcjonariusze straży granicznej państwa trzeciego otrzymają informacje o faktach uzasadniających zatrzymanie lub objęcie osoby ochroną lub zajęcie mienia, podejmują działania zgodnie z prawem krajowym, unijnym i międzynarodowym. Organy państwa trzeciego wyrażają zgodę na przemieszczenie się danej osoby lub przemieszczenie danego przedmiotu na terytorium państwa członkowskiego;

c) dostęp do systemów informatycznych: funkcjonariusze straży granicznej państwa członkowskiego mogą korzystać z systemów informatycznych przetwarzających dane osobowe zgodnie z art. 7. Państwom członkowskim zezwala się na przedsięwzięcie technicznych i organizacyjnych środków bezpieczeństwa wymaganych na mocy prawa Unii w celu ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem lub przypadkową utratą, zmianą, nieupoważnionym ujawnieniem lub dostępem, w tym również dostępem organów państw trzecich.

1.1.4.4. Przed zawarciem lub zmianą jakiejkolwiek umowy dwustronnej dotyczącej przejść granicznych wspólnie prowadzonych z sąsiadującym państwem trzecim zainteresowane państwo członkowskie konsultuje się z Komisją w kwestii zgodności umowy z prawem Unii. Istniejące już umowy dwustronne zgłasza się Komisji do dnia 20 stycznia 2014 r.

Jeżeli Komisja uzna umowę za niezgodną z prawem Unii, powiadamia o tym zainteresowane państwo członkowskie. Państwo członkowskie podejmuje wszystkie odpowiednie kroki w celu zmiany umowy w rozsądnym terminie w sposób pozwalający na wyeliminowanie ustalonych niezgodności.”;

(ii) w pkt 1.2, pkt 1.2.1 i 1.2.2 otrzymują brzmienie:

„1.2.1. Odprawa dokonywana jest zarówno w odniesieniu do pasażerów, jak i pracowników kolei w pociągach przekraczających granice zewnętrzne, w tym w pociągach towarowych i w pustych składach. Państwa członkowskie mogą zawierać umowy dwu- lub wielostronne dotyczące sposobu przeprowadzania tych odpraw, przy poszanowaniu zasad określonych w pkt. 1.1.4. Odprawy te dokonywane są w jeden z następujących sposobów:

▼B

— na pierwszej stacji przyjazdu lub ostatniej stacji odjazdu na terytorium państwa członkowskiego,

— w pociągu, podczas przejazdu między ostatnią stacją odjazdu w państwie trzecim a pierwszą stacją przyjazdu na terytorium państwa członkowskiego lub odwrotnie,

— na ostatniej stacji odjazdu lub na pierwszej stacji przyjazdu na terytorium państwa trzeciego.

1.2.2. Ponadto, w celu zwiększenia płynności ruchu szybkich pociągów pasażerskich, państwa członkowskie położone bezpośrednio na trasie przejazdu tych pociągów wyjeżdżających z państw trzecich mogą również zdecydować, na mocy wspólnej umowy z odpowiednimi państwami trzecimi przy poszanowaniu zasad określonych w pkt 1.1.4., o dokonywaniu odprawy wjazdowej osób w pociągach wyjeżdżających z państw trzecich w jeden z następujących sposobów:

— na stacjach w państwie trzecim, na których osoby wsiadają do pociągu,

— na stacjach na terytorium państw członkowskich, na których osoby wysiadają,

— w pociągu podczas przejazdu pomiędzy stacjami na terytorium państwa trzeciego a stacjami na terytorium państw członkowskich, pod warunkiem że osoby pozostają w pociągu.”;

b) pkt 3.1 otrzymuje brzmienie:

„3.1. *Ogólne procedury odprawy w ruchu morskim*

3.1.1. Odprawy statków dokonuje się w porcie wejścia lub wyjścia, lub na terenie do tego celu przewidzianym, usytuowanym w bezpośrednim sąsiedztwie statku lub na pokładzie statku na wodach terytorialnych zdefiniowanych w Konwencji ONZ o prawie morza. Państwa członkowskie mogą zawierać umowy, zgodnie z którymi odprawy można dokonywać również podczas podróży lub – przy wejściu lub wyjściu statku – na terytorium państwa trzeciego, przy poszanowaniu zasad określonych w pkt 1.1.4.

3.1.2. Kapitan, agent statku lub jakakolwiek inna osoba należycie upoważniona przez kapitana lub uwiarygodniona w sposób dopuszczalny dla danego organu publicznego (w obu przypadkach zwana dalej »kapitanem«) sporządza listę członków załogi i wszelkich pasażerów zawierającą informacje wymagane w formularzu nr 5 (lista członków załogi) i nr 6 (lista pasażerów) Konwencji o ułatwieniu międzynarodowego obrotu morskiego (konwencja FAL) oraz, w stosownych przypadkach, numery wiz lub dokumentów pobytowych:

— najpóźniej 24 godziny przed wejściem do portu, lub

— jeżeli czas podróży jest krótszy niż 24 godziny – najpóźniej w momencie wyjścia z poprzedniego portu, lub

— jeżeli port zawinięcia nie jest znany lub jeżeli w czasie podróży nastąpiła zmiana portu zawinięcia – natychmiast, gdy port zawinięcia stanie się znany.

Kapitan przekazuje listę(listy) straży granicznej lub jeżeli prawo krajowe tak przewiduje – innym odpowiednim organom, które niezwłocznie przekazują listę(listy) straży granicznej.

▼B

3.1.3. Funkcjonariusze straży granicznej lub inne organy, o których mowa w pkt 3.1.2, przekazują potwierdzenie odbioru (podpisany egzemplarz listy (list) lub elektroniczne potwierdzenie odbioru) kapitanowi, który okazuje je na żądanie, gdy statek znajduje się w porcie.

3.1.4. Kapitan niezwłocznie zgłasza właściwym organom wszelkie zmiany w składzie załogi lub w liczbie pasażerów.

Ponadto kapitan niezwłocznie powiadamia właściwe organy, w terminie określonym w pkt 3.1.2., o obecności na pokładzie pasażerów podróżujących bez biletu. Kapitan ponosi jednak nadal odpowiedzialność za tych pasażerów.

W drodze odstępstwa od art. 4 i 7 nie przeprowadza się regularnych odpraw osób pozostających na pokładzie. Wyłącznie w przypadkach, gdy jest to uzasadnione na podstawie oceny ryzyka związanego z bezpieczeństwem wewnętrznym i nielegalną imigracją, funkcjonariusze straży granicznej dokonują jednak przeszukania statku oraz przeprowadzają odprawę osób pozostających na pokładzie.

3.1.5. Kapitan statku powiadamia właściwe organy o wyjściu statku we właściwym czasie i zgodnie z zasadami obowiązującymi w danym porcie.”;

c) w pkt 3.2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 3.2.1 otrzymuje brzmienie:

„3.2.1. Kapitan statku wycieczkowego przekazuje właściwemu organowi trasę i program rejsu – gdy tylko trasa i program rejsu zostaną ustalone i nie później niż w terminie określonym w pkt 3.1.2.”;

(ii) w pkt 3.2.2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jednakże, wyłącznie jeżeli jest to uzasadnione na podstawie oceny ryzyka związanego z bezpieczeństwem wewnętrznym i nielegalną imigracją, załoga i pasażerowie takich statków zostają poddani odprawie.”;

(iii) w pkt 3.2.3. lit. a) oraz 3.2.3. lit. b) odniesienie „pkt 3.2.4” zastępuje się odniesieniem „pkt 3.1.2.”;

(iv) w pkt 3.2.3. lit. e) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jednakże, wyłącznie jeżeli jest to uzasadnione na podstawie oceny ryzyka związanego z bezpieczeństwem wewnętrznym i nielegalną imigracją, załoga i pasażerowie takich statków zostają poddani odprawie.”

(v) skreśla się pkt 3.2.4;

(vi) w pkt 3.2.9. skreśla się akapit drugi;

(vii) w pkt 3.2.10 dodaje się literę w brzmieniu:

„i) pkt 3.1.2. (obowiązek przedłożenia list pasażerów i członków załogi) nie ma zastosowania. Jeżeli lista osób na pokładzie została sporządzona zgodnie z dyrektywą Rady 98/41/WE z dnia 18 czerwca 1998 r. w sprawie rejestracji osób podróżujących na pokładzie statków pasażerskich płynących do portów Państw Członkowskich Wspólnoty lub z portów Państw Członkowskich Wspólnoty (*), kapitan przekazuje kopię tej listy właściwemu organowi portu wejścia na terytorium państw członkowskich nie później niż 30 minut po wyjściu z portu państwa trzeciego.

(*) Dz.U. L 188 z 2.7.1998, s. 35.”;

▼B

(viii) dodaje się punkt w brzmieniu:

„3.2.11. W przypadku gdy prom przybywający z państwa trzeciego, zawijający do więcej niż jednego portu na terytorium państw członkowskich, przyjmuje na pokład pasażerów jedynie na pozostały etap podróży odbywany wewnątrz tego terytorium, pasażerowie ci zostają poddani odprawie wyjazdowej w porcie wyjścia oraz odprawie wjazdowej w porcie wejścia.

Odprawa osób, które podczas takich zawinięć do portów znajdują się już na pokładzie promu i nie weszły na pokład na terytorium państw członkowskich, odbywa się w porcie przybycia. Odwrotna procedura ma zastosowanie, gdy państwem docelowym jest państwo trzecie.”;

(ix) dodaje się punkt z tytułem w brzmieniu:

„Połączenia towarowe między państwami członkowskimi

3.2.12. Na zasadzie odstępstwa od art. 7 nie przeprowadza się odprawy granicznej połączeń towarowych między dwoma tymi samymi portami, lub większą ich liczbą, usytuowanymi na terytorium państw członkowskich, bez zawijania do jakichkolwiek portów położonych poza terytorium państw członkowskich i polegają na transporcie towarów.

Jednakże, wyłącznie jeżeli jest to uzasadnione oceną ryzyka związanego z bezpieczeństwem wewnętrznym i nielegalną imigracją, załoga i pasażerowie takich statków zostają poddani odprawie.”;

5) w załączniku VII wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 3, pkt 3.1 i 3.2 otrzymują brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od art. 4 i 7, państwa członkowskie mogą upoważnić marynarzy posiadających dokument tożsamości marynarza wydany zgodnie z Konwencją Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą dowodów tożsamości marynarzy nr 108 (1958) lub nr 185 (2003), Konwencją o ułatwieniu międzynarodowego obrotu morskiego (konwencja FAL) oraz właściwym prawem krajowym do wjazdu na terytorium państw członkowskich poprzez zejście na ląd w celu pobytu na terenie portu, do którego zawijają ich statki, lub na terenie przyległych gmin lub do opuszczenia terytorium państw członkowskich celem powrotu na swoje statki, bez zgłaszania się na przejściu granicznym, pod warunkiem że nazwisko ich widnieje na liście członków załogi ich statku, która została uprzednio przedłożona właściwym organom do kontroli.

Jednak na podstawie oceny ryzyka związanego z bezpieczeństwem wewnętrznym i nielegalną imigracją marynarze podlegają odprawie dokonywanej zgodnie z art. 7 przez straż graniczną przed ich zejściem na ląd.”;

b) w załączniku VII dodaje się punkty w brzmieniu:

„6.4. Państwa członkowskie wyznaczają krajowe punkty kontaktowe na potrzeby konsultacji dotyczących małoletnich i informują o nich Komisję. Komisja udostępnia wykaz tych krajowych punktów kontaktowych państwom członkowskim.

6.5. W przypadku wątpliwości dotyczących jakichkolwiek okoliczności określonych w pkt 6.1.-6.3., straż graniczna korzysta z wykazu krajowych punktów kontaktowych na potrzeby konsultacji dotyczących małoletnich.”;

▼B

c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„7. **Służby ratownicze, policja, straż pożarna oraz straż graniczna**

Ustalenia dotyczące wjazdu i wyjazdu członków służb ratowniczych, policji, straży pożarnej, którzy działają w sytuacjach wyjątkowych, a także funkcjonariuszy straży granicznej przekraczających granice w ramach wykonywania swoich obowiązków służbowych, określone są w prawie krajowym. Państwa członkowskie mogą zawierać z państwami trzecimi umowy dwustronne dotyczące wjazdu i wyjazdu tych kategorii osób. Te ustalenia i umowy dwustronne mogą przewidywać odstępstwa od art. 4, 5 i 7.

8. **Pracownicy zatrudnieni na urządzeniach oddalonych od brzegu**

W drodze odstępstwa od art. 4 i 7, pracownicy zatrudnieni na urządzeniach oddalonych od brzegu, określeni w art. 2 pkt 18a,, którzy regularnie powracają drogą morską lub powietrzną na terytorium państw członkowskich bez pobytu na terytorium państwa trzeciego, nie podlegają systematycznej odprawie.

Jednakże w celu ustalenia częstotliwości odpraw, jakie mają być przeprowadzane, brana jest pod uwagę ocena ryzyka nielegalnej imigracji, w szczególności w przypadku gdy linia brzegowa państwa trzeciego znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie urządzeń oddalonych od brzegu.”;

6) w formularzu w załączniku VIII wprowadza się następujące zmiany:

a) wyrażenie „stempel wjazdu” otrzymuje brzmienie „stempel wjazdu lub wyjazdu”;

b) wyrażenie „znalazła się” zastępuje się wyrażeniem „znalazła się na lub opuściła”.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

W załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 810/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku VI „Standardowy formularz do powiadomień o odmowie wydania wizy, o jej unieważnieniu lub cofnięciu oraz do uzasadnień” pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. ☐ w bieżącym 180-dniowym okresie przebywał(-a) już Pan/Pani przez 90 dni na terytorium państw członkowskich na podstawie wizy jednolitej lub wizy o ograniczonej ważności terytorialnej”;

2) w załączniku VII pkt 4 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli wydaje się wizę na okres dłuższy niż sześć miesięcy, czas pobytu wynosi 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.”;

3) w załączniku XI, art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wydaje się jednolitą wizę wielokrotnego wjazdu upoważniającą do pobytu nieprzekraczającego 90 dni w okresie igrzysk olimpijskich lub paraolimpijskich.”.